

ZSOLTÁROSKERT

VIII. évfolyam. 12 szám.

HITÉPÍTŐ FOLYÓIRAT.

1941. december 15.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, ahová a lap szellemi részét illető közlemények és a lap előfizetési díja küldendő:

Kolozsvár, Horthy út 53. Ref. Lelkészi Hivatal
Megjelenik minden hónapban.

Felelős szerkesztő és kiadó:
BIRÓ MÓZES

Társszerkesztő:
BIRÓ MÓZESNÉ

Előfizetés egy évre 2 Pengő. Egy szám 20 fillér.
A Zsoltárokert folyóiratra előfizetési díját 72 389 számu csekklaapon küldheti be mindenki.

A csekklaapon küldött pénz mentes a 10 fillér kézbesítési díj fizetése alól. Kérjük szépen a 72 389 számú csekklapot kérni és használni a postán.

Ne féljeteK.

Ne féljeteK, mert, ime, hirdeteK nékteK nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen.

Lukács evang. 2 r. 10. v.

Nem tudom, hogy mi van Isten kezében s nem tudom, hogy mit hoz reám a holnap. Gigászi erők szörnyű mérkőzése, szűk korlátok között folyó életem mindennapi meglepetése s kudarcot valló akarásaim egyre nyersebben adják tudtomra, hogy nem rendelkezem életemmel s nem vagyok úr a sorsom felett.

Legyen áldott Isten kegyelme, hogy bizonytalanságomban ismét hallhatom a karácsonyi üzenetet: Ne féljeteK.

Nem kívánálnak össze vakon és értelmetlenül az események, mert ha én nem rendezhetem is tetszésem szerint őket, mögöttük van Isten, az örömszerző Úr.

Reá gondolok s az Ő szerzette nagy öröme, melyet az egész világnak kínál. Gazdagoknak és szegényeknek, öregeknek és gyermekeknek, harctéren pusztulóknak, kórházban szynlödőknek, árván és üresen maradt családi hajlékoknak, magánosoknak, bujdosóknak. Arra az öröme gondolok, amelyet nékteK s nekem s az egész világnak kínál ismét karácsony szent ünnepén.

Ez az öröm az Ő kegyelmében való örvendezés.

Betlehemben azon az éjszakán sok ház volt hangos az összegyűlt rokonok és ismerősök zajától. De az igazi öröm csak az istállóban s a hideg mezőn született meg az emberi szivekben. Azokban, akik külső sorsuk dacára is megtanultak bízni a kegyelemben.

Adjad Uram, hogy kegyelmednek jelét tudjam meglátni a karácsonyi Gyermekben s tudjam elfogadni a Benne felajánlott egész kegyelmet. Hadd legyen ez nekem, az enyéimnek s az egész világnak egyetlen öröme és reménysége.

(Nagyenyed)

Juhász Albert

Olvasóinknak áldott karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt kívánunk a jó Istentől!

Biró Mózes

a Zsoltárokert fel. szerkesztője.

Az egyiptomi menekülés

— Lagerlöf Zelma. —

Távol napkelet sivatagján élt sok-sok év előtt egy rendkívül öreg, hihetetlenül magas pálma. Akik átvonultak a sivatagon, megálltak alatta és szemügyre vették, mert magasabb volt minden más pálmánál, sőt azt szokták róla mondani, hogy bizonyára magasabbra fog nőni a piramisoknál s az obeliszeknél is.

Állt a pálma nagy magányosságban s ahogy egy napon elnézett a sivatag fölött, látott valamit, ami annyira meglepte, hogy csodálkozásában ide-oda ringatta hatalmas lombkoronáját karcsú törzsén. A sivatag széle felől két magányos vándor közeledett. Még nagyon-nagyon messze jártak, valósággal hangyáknak látszottak, de bizonyos, hogy két ember volt. Két idegenje a sivatagnak — a pálma ismerte a sivatag népét — egy férfi és egy asszony. Az asszony szá máron ült, a férfi mellette ballagott. Nem volt se vezelőjük, se sátruk, se teherhordó állatjuk, se vizes tömlőjük.

— No, — mondta a pálma magában, — ezek ketten meghalni jöttek ide.

A pálma gyorsan szertesztét tekintett.

— Csodálom, — folytatta, — hogy még nincsenek itt prédájukért az oroslánok. Nem mozdul egyik sem. Sivatagi rablót sem látok. De majd jönnek.

— Hétszerez halál vár rájuk, — tűnődött a pálma. — Oroszlán szétmarcangolja, kígyó halálra csípi, szomjúság elepeszti, homokvihar eltemeti, rabló megöli, napsugár elégeti, félelem elemészti szegényeket.

Megpróbált másra gondolni. Ennek a két embernek sorsa elszomorította.

De körötte, a szétterülő egész sivatagban nem akadt semmi, amit már évezredek óta ne ismert és figyelt volna. Semmi sem érdekelte. Ujból a két vándorra kellett gondolnia.

— A viharra és szárazságra! — szölt s az élet két nagy ellenségét emlegette — mit hord a karján ez az asszony? Azt hiszem, ezek a tébolyodottak kis gyermeket is visznek magukkal.

A pálma, mint az öregek rendszeren, távollátó volt, s valóban jól látott a messzeségbe. Az asszony karján egy gyermek ült, fejét anyja vállára hajtotta és aludt.

— A kicsikének nincs is elegendő ruhája, — folytatta a pálma. — Látom, anyja rongyaiba van takarva. Szerencsétlen asszony, nagy sietve ragadhatta ki a bölcsőből s rohant vele tova. Most már értem. Ezek az emberek menekülők...

— De mindazonáltal bolondok. Ha csak angyal nem oltalmazza őket, jobb lett volna ellenségeiktől minden rosszat eltűnőik, semhogy a sivatagba vonuljanak.

— Képzelem, mi történhetett velük. A férfi munkája mellett volt, a gyermek aludt a bölcsőben, az asszony elment vízért. Alig tett az ajtóból két lépést, látta, hogy ellenség tör hajléka felé. Visszarohant a házba, karjába kapta gyermekét, odakiáltott urának, hogy kövesse, aztán elmenekültek. Egész napon át bujdokoltak, bizonyára nem nyugodtak egy pillanatra sem. Igen, így történhetett; s én mégis azt mondom: ha csak angyal nem oltalmazza őket...

— Annyira meg vannak rémülve, hogy fáradtságot s más testi fájdalmat nem is éreznek; de látom, hogy a szomj-halál már csillog a szemükben. Ismerem a szomjuhozók ábrázatát.

A szomjuságra gondolván, görcsös rángás lepte meg a pálma karcú törzsét s hosszú leveleinek tömördek apró vége felkunkorodott, mintha tűz pörkölte volna meg.

— Ha ember volnék, sohasem merném a sivatagot felkeresni. Nagyon bátor lény az, aki ide beteszi a lábát, holott nincsenek gyökerei, melyek lehatolhatnak a soha el nem apadó vizekhez. Még pálmákra is veszedelmes itt az élet. Olyan pálmára is, minő magam vagyok.

— Ha tanácsot adhatnék nekik, arra kérném őket, forduljanak vissza. Ellenségeik sem lehetnek velük gyეთlenebbek, mint a sivatag. Talán abban bizakodnak, hogy a sivatagban könnyű az élet. Én tudom legjobban, hogy néha magamnak is nehéz életben maradnom. Emlékszem, ifjúságom idején egyszer a szélvihar valóságos homokheggyel borított el. Közel voltam a megfulladáshoz. Ha egyáltalán meghalhattam volna, ez lett volna utolsó óráim.

A pálma folytatta hangos gondolkodását. Szokása már ez az öreg remetéknek.

— Hallom, hogy csodásan dallamos bűgös fut keresztül lombjaim koronáján. Minden levelem szárnyat öltve zeng. Nem is tudom, mit érzek ezeknek a szegény vándoroknak látásán. Az a szomorú asszony oly szép. Emlékeztet életem legcsodálatosabb eseményére.

S mialatt az öreg fa levelei halk melódiákat zizegtek, a pálma arra a nagyon régi időre gondolt, mikor két tündöklő híru emberi lény volt az oázis vendége: Sába királynője s vele bölcs Salamon. A szép királyné hazafelé tartott országába, a király egy darabig elkísérte s itt búcsúztak el egymástól.

— Ennek az órának emlékére, — szólt a királynő — datolyamagot ültetek a földbe s azt akarom, hogy pálma nőjjön belőle, amely erősödvén, éljen mindaddig, mígnem király támad Júdeában, aki nagyobb Salamonnál.

Ezeket mondván, elültette a magot s megöntözte szép szeme könnyeivel.

— Miért, hogy épp ma gondolok erre? — kérdezte a pálma önmagát. — Oly szép-e ez az asszony itt, hogy arra a legfőnségesebb királynőre emlékeztet, akinek szavára növekedtem s éltem a mai napig?

— Leveleim zúgása egyre erősebb s olyan fájdalmas, akár valami halotti ének. Mintha csak azt jósolná, hogy valaki nemsokára megvált az élettől. Jó tudnom, hogy az nem én leszek; én nem halhatok meg.

A pálma szentül hitte, hogy leveleinek halálos süttögése a két vándort illeti. Ők maguk is bizonyára hitték, hogy haláluk közel van. Ez látszott arcvonásaikból, midőn elhaladtak az útát szegélyező tevecsontvázak egyike mellett. Ez látszott tekintetükön, melyet a tovaszálló keselyük után küldtek. Másképp nem is lehetett. El voltak veszve...

A vándorok most észrevették a pálmát, meg az oázist s meggyorsították lépteiket, hogy vizet találjanak. De ahogy az oázisba értek, összerogytak kétségbeesésükben. A forrás ugyanis kiszáradt. Az eltikkadt asszony letette gyermekét a földre, s maga sírva a forrás szélére ült. A férfi melléje dőlt, végigfeküdt a földön s mindkét öklével verte a szárazságtól megrepedt göröngyöt. A pálma hallotta, amint egymás közt arról beszéltek, hogy meg kell halniok.

Azt is hallotta beszédjükből, hogy Heródes király az összes két és három év közötti csecsemőket leölette, félelemből, hogy köztük van a zsidók várvárt, nagy, újszülött királya.

— Egyre zokogóbb leveleim zúgása, — érezte a pálma. — Ezeknek a szegény menekülőknél nemsokára üt végső órájuk.

Megértette azt is, hogy a két vándor rettegve fél a sivatag veszedelmétől. A férfi azt mondta, hogy jobb lett volna menekülés helyett megküzdeni a katonákkal. Haláluk könnyebb lett volna.

— Isten segít majd rajtunk — válaszolt az asszony.

— Egyedül vagyunk ragadozók és kígyók tanyáján. Nincs ételünk, italunk. Hogyan segítene Isten? — mondta a férfi, s kétségbeesésében megtépve ruháját, a földre szoritotta arcát. Nem volt már reménye, mint az olyan embernek, ki halálos sebet hord szívében.

Az asszony mereven ült helyén, kezeit a térdén összekulcsolta. Tekintete, mely a pusztaságba szállt, határtalan vígasztalanságról beszélt.

A pálma észrevette, hogy leveleinek fájdalmas süttögése mind erősebbre válik. Az asszony is meghallhatta, mert szeméit a pálma koronájára emelte. Ugyanekkor önkénytelenül kitérta karját.

— Oh, datolya! datolya! — kiáltott.

Akkora vágy reszketett hangjában, hogy maga az öreg pálma is óhajtotta, bár ne volna törzse magasabb, mint a tüskerózsa bokra s gyümölcse olyan könnyen elérhető, mint a galagonya. Jól tudta, hogy koronája tele van datolyával, de miképp érjen ember oly szédítő magasságba?

A férfi már előbb látta, minő elérhetetlen magasságban csüng a pompás gyümölcs. Fejét fel sem emelte, csak arra kérte az asszonyt, ne vágyakozzék lehetlenségekre.

De a gyermek, ki addig ide-oda tipegett, hantokkal s fűszálakkal játszadozott, hallotta anyja kiáltását.

Az apróság nem tudta elgondolni, hogy anyja ne kapna meg bármit, amit kíván. Mihelyt datolyáról volt szó, kezdte a fát vizsgálni. Gondolkodott, tépelődött, miképp lehetne a datolyákhoz férni. Aranyos fürtjei alatt szinte összeráncolódott tiszta homloka. Végre nevetés futott át arcán. Megtalálta a módját. Odament a pálmához, kicsiny kezével megsimogatta törzsét s édes gyermekhangon így szólt:

— Pálma, hajolj meg! Pálma, hajolj meg!

És ime, mi történt? Mi történt? A pálmalevelek felzúgtak, mintha orkán vágott volna közéjük s a

pálma hosszú derekán rémes borzalom futott végig. A pálma érezte, hogy a kis gyereknek hatalma van fölötte. Lehetetlen volt a parancsnak ellenszegülnie.

Szakasztott úgy, ahogy emberek szoktak meghajolni uralkodók előtt, meghajtotta hosszú törzsét a kis ember előtt. Hatalmas ívben közeledett a földhöz s végezetül oly mélyen megdőlt, hogy nagy koronájának reszkető levelei a sivatag homokját söpörték.

A gyermek nem ijedt meg, nem is csodálkozott, hanem örömkialtások közt szedte le az öreg pálma friss, dús gyümölcseit.

Ahogy teleszedte kezét s a fa még mindig a földön hevert, ismét egész közel lépett hozzá, bécézte s végtelenül gyengéd hangon így szólt:

— Pálma, kelj fel! Pálma, kelj fel!

S a hatalmas fa szóltalanul, tisztelettel feszítette meg hajlékony törzsét. Levelei úgy zengedeztek, akár a hárfá.

— Most már tudom, kit illet a halál melódiája — mondta magában az öreg pálma, mikor ismét egyenesen állt. — Ezek közül az emberek közül egyiket sem.

A férfi és az asszony pedig térdreborultak és dicsérték Istent.

— Láttad szorongásunkat s elvetted aggodalmunkat. Te vagy az erős, ki meghajlítod a pálma törzsét, mint a gyöngé nádat. Mely ellenségtől rettegnénk, ha a te hatalmad oltalmaz minket!

— Mikép történhetett ez? — csodálkozott egyik vándor. — Ennek a pálmának nem szabad meghalnia, amíg királyt nem lát, aki nagyobb, mint bölcs Salamon.

— Talán már látott is — válaszolt egy másik sivatagjáró.

Az igazi karácsonyi ajándék.*

Gyermekszínjáték 3 képben.

Irta: Gyengéné Fogarassy Margit.

SZEMÉLYEK:

Imre 10 éves }
Böske 8 éves } testvérek.
Piri 4 éves }

Magda 8 éves }
Karcsi 10 éves } testvérek.

Árva fiú }
Árva leány } 5—6 évesek.

Alice 9 éves. Hótündérék.
Jolánka 9 éves. Szélmanókák.
Palkó. Karácsonyi angyalok.
Zsuzsika. Szánkós fiúk.
Angyalka. Főangyal.

I. KÉP.

Szoba a Böskékéknél. BÖSKE, MAGDA kézimunkáznak az asztal mellett, KARCSI rajzolgat, IMRE tőlük elfordulva, fejét kezére hajtva gondolkozik, PIRI zsámolyon ül, babáját öltözteti. A falióra lassan hármat üt.

KARCSI: (ásit nyujtózkozik) Jaj, de hosszú ez a délután! Nem is lesz már este soha!

* A szerzőtől az előadás jogát meg kell váltani.
Címe: Győr, Bocskai-u. 18. sz.

BÖSKE: Bizony, nagyon lassan telik az idő!

MAGDA: Énekeljünk talán valamit! Azzal is eltelik néhány perc.

BÖSKE: Azt a kis karácsonyi éneket, amit legutóbb tanultunk!

PIRI: (a babájához) Mi is tudjuk ám azt, ugye, babukám!

ÉNEK:

Angyalszárnyak titkon szállnak,
Kis angyalok mindent látnak.
Édes Jézus csodafája
Minden gyermek szíve vágya
Készül fenn a mennyországba.

Nemsokára csengő csendül,
Angyalajkon ének zendül,
Édes Jézus csodafája,
Minden gyermek szíve vágya
Megjön, megjön valahára!

PIRI: (ének után) Bizony babukám, ma lesz karácsony estéje. Nagyon jóknak kell ám lennünk!

KARCSI: No, azt hiszem, hogy a jóságunk ellen még az angyaloknak sem lehet kifogásuk. Reggel óta egy csipetnyi huncutságot sem követtünk el!

BÖSKE: Nehéz volt megállni?

KARCSI: De még milyen nehéz! Már úgy érzem, hogy berozsdásodott minden porcikám.

BÖSKE: Pedig nektek még csak könnyű! Ti már megkaptátok a karácsonyi ajándékot.

KARCSI: Az igaz! Három nagyszerű könyvet kaptam, meg diós kalácsot, ekkorát ni! Dupla mazsolával.

MAGDA: És nekem milyen gyönyörű korcsolyabátot, sálat, sapkát küldött anyukám! Olyan jól áll!

KARCSI: Az ám! Fel is próbálok minden öt percben a tükör előtt! (Illegeti magát, mintha tükörbe nézne.)

MAGDA: Ugyan, milyen vagy!

BÖSKE: No, csak nem fogtok talán pörölni, karácsony délutánján.

MAGDA: De inkább ne kaptunk volna semmit, csak utazhattunk volna haza a szünidőre, ahogy terveztük!

KARCSI: Szeptember óta, mikor behoztak bennünket az iskolába, egyre számláltuk a napokat: mennyi van még hátra karácsonyig? Mikor utazhatunk haza? Hát ma reggel aztán jön egy csomag és benne a levél, hogy sarlach-járvány van a faluban, itt kell maradnunk! Rémes igazán!

MAGDA: Istenem, de jó lett volna hazamenni! (Sír.)

BÖSKE: (átöleli) Ne sírj, Magduskám! Majd meglátod, nálunk is jól telik el majd a szünet.

PIRI: Ne sírj Magdus, mi szeretünk! Nézd a babukám is szeret! (A babájával „megcsókoltatja“ Magdát.)

MAGDA: Tudom én azt, de látjátok, mégis úgy fáj a szívem!

BÖSKE: Nézd Magdus, kész a munkám. Mit szólsz hozzá? Anyukáé lesz!

MAGDA, PIRI: Gyönyörű!

MAGDA: De én is éppen elkészültem. Édesanyádnak szántam meglepetésül én is.

KARCSI: No, ahhoz képest, hogy leányunka, elég csinos mind a kettő. De ezt nézzétek meg!

(A fiókból lombfűrész-munka képrámát vesz elő.)
(büszkén) Valódi lombfűrész-munka, valódi fából!

LEÁNYOK: Igazán szép.

KARCSI: Ebbe jön az a kis fénykép, amit rólunk Imre készített és apukátok íróasztalának ez lesz a legfőbb dísze!

PIRI: Azon a képen mi is rajta vagyunk ám, a babukóval!

KARCSI: Imre, hol a fénykép?

IMRE: *(felriad)* Igen... igen... azaz hogy nem... Izé, miről is van szó?

MAGDA: Nohát! Ez még azt se tudja, hogy miről beszélünk.

BÖSKE: Bátyókám, mi történt veled? Szavadat se halljuk már napok óta!

KARCSI: Képzeltétek csak, tegnap kihívja a tanító úr, hogy fejezze be a számtanpéldáját, amibe Sós Laci belesült, hát a mi Imrénk kimegy a dobogóra, meghajtja magát és rákezdi: *(hadarva)* „Szilágyi Örszébet levelét. megírta...” Még azt se tudta, hogy milyen óra van!

MIND: *(nevetnek)*.

IMRE: *(mérgesen)* Te, vigyázz!

MAGDA: De igazán Imrus, olyan furcsa vagy! Beteg vagy talán!

BÖSKE: Mondd, mi bánt?

PIRI: Mi segítünk. Babukám is segít.

IMRE: Hagyjatok!

KARCSI: Pajtás, ha a fiúk közül bántott valamelyik, csak szólj, majd én elintézem! *(Öklével fenyeget)*.

IMRE: Nem bántott engem senki, csak gondolkozom.

BÖSKE: De min tudsz annyit gondolkozni?

KARCSI: Talán az örökmozgó gépet akarod feltalálni?

MAGDA: Min gondolkozol? Mondd meg nekünk!

IMRE: Jó, elmondom. Tudjátok, a legutóbb arról beszélt a tanítónéni a vasárnapi iskolában, hogy milyen nagy ajándék a világnak az Úr Jézus eljövetele. Én akkor úgy éreztem, hogy tenni kellene valamit, megmutatni valahogy Jézusnak, hogy mennyire szeretem. Úgy éreztem, valami ajándékot kellene adnom a karácsonykor földreszálló Jézusnak. De mit adjak, hogyan adjak, ezen gondolkozom.

BÖSKE: Az Úr Jézusnak mi nem adhatunk semmit, hiszen mindenünk az övé.

IMRE: Igen, ezt tudom. És mégis elképzelem, ha odamehetnék a betlehemi jászolhoz, mint a pásztorok, ugy-e, odavinnénk mindent, ami csak kedves nekünk!

MIND: Bizony odavinnénk.

BÖSKE: Oh, erre már én is gondoltam. De szép lenne!

MAGDA: Od'adnám a legkedvesebb játékomat, ruhámat.

MIND: Én is.

KARCSI: Elvinném a perselyem, amelyikbe már két éve gyűjtöttem a pénzt.

PIRI: Hát én? Én még a babsuskámat is odaadnám! *(Előrenyújtja a babát, majd hirtelen szívére szorítja.)*

IMRE: De hogyan, miképpen adhatnánk oda? Gondolkozzatok ti is, vagy imádkozzatok, talán nektek eszetekbe jut valami.

MIND: Igen, imádkozunk! Kérjük Istent, hogy világosítsa meg a lelkünket! *(Lehajtott fejjel, összekulcsolt kézzel imába merülnek. Halk, lágy zene hallatszik. Bejön az ANGYAL, ajkára tett ujjal csendet int, Pirihez megy, fölé hajlik s fülébe súg valamit. Még 4 angyal jön be, minden gyermekhez odamegy egy s fülébe súg. A zene foly-*

ton szól. Végül megszimogatják a gyerekeket és EL. A zene elhallgat.)

KARCSI: Gyerekek, én valamit gondoltam!

BÖSKE: Én is!

PIRI: Mintha úgy sügött volna valaki a fülembe.

MAGDA: Nekem is.

IMRE: Istenem, mi volt ez? Valami csodálatos hang azt súgta a fülembe, hogy szedjünk össze mindent, amit Jézusnak szánánk ajándékkul s vigyük el a kis erdő szélére, tudjátok, amelyik mellett szánközni szoktunk s ott... ott átadhatjuk.

KARCSI: Nohát, pont ezt gondoltam én is!

BÖSKE: Nekem is ez jutott az eszembe.

PIRI: Az én fülembe is ezt súgta valaki!

MAGDA: Csodálatos, nekem is ezt súgta!

IMRE: Gyerekek, mindnyájan egyet gondoltunk, ez csak mennyei sugallat lehet, kövessük szavát!

MIND: Menjünk! Menjünk!

BÖSKE: *(kifut, csakhamar visszajön, jókora piaci kosárral)* Tessék, itt a kosár, ebbe csomagoljunk be.

IMRE: Viszem az új cipőmet! *(Lázasan csomagolnak)*

BÖSKE: Én ezt a perselyt!

MAGDA: Én a szvettert, sálát, sapkát.

KARCSI: Én a kalácsomat, a dupla mazsolásat.

PIRI: Hát én mit vigyek? Én elviszem... én elviszem... a babukámat!

— Függyöny. —

II. KÉP.

Téli erdőszél. Havas fenyők. PALKÓ, ZSUZSIKA jönnek.

PALKÓ: No, Zsuzsikám, itt a fenyőerdő, amire olyan kíváncsi voltál.

ZSUZSI: Szóval, innen hozzák az angyalok a karácsonyfát! De gyönyörű! Még sokkal szebb, mint ahogy elképzeltem! — Hanem most, Palkó, megkérnélek valamire!

PALKÓ: Mire, hugocskám?

ZSUZSI: Menj egy kicsit messzebb tőlem, én itt most imádkozni szeretnék.

PALKÓ: De miért itt?

ZSUZSI: Azt hiszem, itt a sok fenyőfa mellett közelebb van hozzánk Jézus és jobban meghallgatja.

PALKÓ: Oh, te kis bohó! Jézus mindenütt egyforma közel van, ha tiszta szívvel keressük. No, csak imádkozz! *(A színpad másik oldalára megy s kifelé nézeget.)*

ZSUZSI: Édes jó Jézusom! Te tudod, mennyit kéretelek, este, reggel, hogy hozd el karácsonyra azt a nagy alvóbabát, azt a gyönyörű világoskék ruhásat, ott a kirakat közepén. De most már nem kérek babát, nem kérek semmit, csak gyógyítsd meg apukámat, aki tegnap megbetegedett. Gyógyítsd meg, édes jó Jézusom, az legyen az én karácsonyi ajándékom.

FIUK, *szánkót húzva befutnak.*

1. FIU: Halló, Pali! Mért jöttél ilyen későn? Már vége a szánkózásnak.

2. FIU: Pedig nagyszerű volt! Ugy siklottunk le a dombról, mint a villám!

PALKÓ: Nem szánközni jöttem, csak Zsuzsikának mutattam meg a fenyőerdőt. Vigyáznom kell rá, mert anyusnak igen sok a dolga. Tudjátok, hogy apukánk beteg lett.

1. FIU: Szegény Palkó.

2. FIU: De most már siessünk hazafelé, mindjárt bealkonyodik.

1. FIU: Bizony, mindjárt kigyúlnak a karácsonyi gyertyák.
 2. FIU: Ez a kisasszonyka üljön fel a szánkóra, haza-húzzuk, mint egy királyleányt!
 ZSUZSI: (*tapsol*) Jaj, de jó lesz! (*A szánkóra ül.*)
 FIUK: Gyi te! Előre! (*kifutnak*).
 ALICE: (*Bejön. A fiúk elől félreugrik*) Juj, mint a száguldó ördögök! Majdnem elgázoltak! (*Körülnéz*). Jó helyen járok, itt vezet az út a hegytetőre. Ha ígékszem, éppen felérek, mire besötétedik.
 JOLÁN: (*ellenkező oldalról jön, fenyőgalyakat hoz*).
 ALICE: Nini, Szücs Jolánka! Hol jársz erre?
 JOLÁN: Fenyőgalyakat szedtem itt az erdőn. A kis öcsikém sírját díszítem velük. De mit keresel itt te, Alice?
 ALICE: Fel akarok menni a hegytetőre, oda ni!
 JOLÁN: Óh, az veszedelmes vállalkozás lenne!
 ALICE: Ugyan! — Mi az idén Svájcban nyaraltunk. Akkora hegyeken jártam én ott, hogy ez hozzájuk képest csak hitvány vakondtúrás.
 JOLÁN: De most fagyos a hegyoldal és csúszós. Aztán csupa gödör, meg szakadék. A bátyám mondta, aki a cserkészekkel járt erre. — Mit keresnél most a hegytetőn?
 ALICE: Mégsúgom, de ne mondd el senkinek! A karácsonyi angyalokkal akarok beszélni, amikor leszállanak a földre.
 JOLÁN: Mért nem írtál levelet a kis Jézusnak?
 ALICE: Irtam én, de csak ma délelőtt. Tudod, sehogy se bírtam kigondolni, hogy mit kérjek. Játékom van elég s az különben is olyan unalmas. — Törttem hát a fejemet, hogy mit kellene kérni, hogy az összes barátnőim megpukkadjanak? Végre kigondoltam: kérek egy arany karkötőórát, valódi briliánskövekkel kirakva, mint anyukának van.
 JOLÁN: Minek az neked? Híszén van szép kis órád?
 ALICE: Van, de csak ilyen vacak ezüst, amilyen több lánynak is van az osztályban. De én igazi aranyórát akarok, hadd irigyeljenek a lányok!
 JOLÁN: De még kicsi vagy, nem való neked ékszer.
 ALICE: Anyukám is ezt mondta, meg azt is, hogy az idén annyi szegény emberről kell gondoskodnia a Jézusnak, nem is illik hát ilyen drága, fényűző, drága dolgot kérni.
 JOLÁN: Édesanyám is éppen így beszél.
 ALICE: Erre én sírni kezdtem és toporzékolni. Tudod, mindig úgy csinállok, ha nem akarják megtenni a kedvemet. (*Mutatja*). Nekem kell és kell az az óra! Azért is! Ledobtam magamat a földre és sivitottam. Persze nem gondoltam, hogy apus otthon van. De apa meghallotta, bejött és azt mondta, hogy nevetlen kölyök vagyok és semmit, de semmit se fogok kapni.
 JOLÁN: Ne haragudj, Alice, de én azon nem is csodálkozom.
 ALICE: Már pedig én igenis, azért is meg akarom kapni azt az órát. Beszélni fogok az angyalokkal. Mikor még kisebb voltam, sokszor mesélték, hogy itt a hegytetőn szállanak le karácsony estéjén és innen szélednek el mindenfelé. Hát ezért megyek én most fel, a hegytetőre.
 JOLÁN: De hogy is engedhetek el a szüleid? Máskor még az iskolába is a nevelőkisasszony kísér.
 ALICE: Most se engedtek, gondolhatod! Egyszerűen megszöktem a jégpályáról. Képzem, hogy keres a kisasszonyom.

JOLÁN: Jaj, hogy tehetél ilyet! Gyere vissza velem!
 ALICE: Dehogy megyek! A hegytetőre kell nekem jutnom minden áron!
 JOLÁN: Meglásd, valami baj ér!
 ALICE: Ej, hagyj békén! Sietek! (*Indul.*)
 JOLÁN: Nem, ne menj! Nem engedlek!
 ALICE: (*Kitépi a kezét Jolán kezéből s elfut*) Hagyj no!
 JOLÁN: Alice!... Alice!... Hiába... Hogy siet!... Alice! Már el is tűnt a fák között. Mit csináljak? Futok az édesanyjához és elhívom, hogy megkeressük! (*Elsiet.*)
 ANGYAL: (*bejön*) Óh, de szomorú az én szívem! Hát ilyen gyermekek is vannak, mint ez a kisleány? Akik azt gondolják, a karácsony csak arra való, hogy ajándékot kapjanak s nem tudják, hogy a legnagyobb ajándék maga a Megváltó! (*Alice után néz.*) Makrancos, buta kis jószág te, majd én megtanítlak rá, hogy mi az igazi karácsony! Rögtön előhívom a hótündérkéket, nyomukba küldöm a szélmanókat, hóvihart bocsátok rá, hogy eltévedjen s akkor majd megmutatom neki, hogy milyen az igazi karácsony.
 Hótündérké, gyertek, gyertek,
 Hintsétek a puha pelyhet,
 Hadd szálljanak most szertesztét
 A csillogó, ezüst lepkék.
 4—6 hótündérke jön be.
 1. HÓTÜNDÉR: (*meghajlik*)
 Kis angyalkám parancsodra
 Puha pelyhek szállnak nyomba'
 Mint sok pici fehér virág.
 Fehér lesz az egész világ.
 A hótündérek énekelve, táncolva hintik a hópelyhet kis kosarakból. Énekükhöz megfelel dallamnak az „Ex az én szeretőm, ez a pici barna...” kezdetű népdal.
 HÓTÜNDÉREK DALA:
 Jéggévált csillagok, pici hópelyhecskék!
 Szálljatok a légben, szálljatok szertesztét,
 Szőjetek palástot karácsony-estére,
 Hallgató erdőre, virágtalan rétre.
 (*Kitáncolnak.*)
 ANGYALKA:
 Szélmanókák, gyertek, gyertek,*
 Most nagy munkát adok nektek.
 A sok pelyhet ragadjátok,
 Körbe-körbe forgassátok,
 Akkora hófúvás legyen:
 A farkas is eltévedjen.
 (*Szélmanókák angyalka szavára sivitva befutnak.)
 SZÉLMANÓK:
 Szaladunk, rohanunk,
 Mindent felforgatunk!
 (*Szélsivítást utánözva elfutnak.*) — Függöny —

III. KÉP.

Ugyanaz a szín, mint a második képben, de már egészen sötét van.
 ALICE: (*tépedten, fáradtan betámolyog. Sapkája nincs, homlokán véres csík, haja kuszált.*) Jaj Istenem, merre menjek? Óh, mily borzasztó volt! Hogy süvöltött a szél, hogy vágta a havat! Nem lehetett látni semmit, a homlokomat felsértette egy ág, a lábamat megütötte egy kő. És ott a fák között... jaj, Istenem... Óh, csak hazajuthatnék! De merre induljak?

BÖSKE, MAGDA, PIRI, KARCSI, IMRE *jönnek. A fiúk a nagy kosarat cipelik, Piri a babát.*

IMRE: Ez az a hely, amit én gondolok.

ALICE: *(hozzájuk fut)* Végre valaki! Segítsetek! Segítsetek!

BÖSKE: Hiszen ez Alice!

MAGDA: Alice, te vagy, igazán?

IMRE: Hol jársz erre ilyen későn, egyedül?

ALICE: Fel akartam menni a hegytetőre, de jött a hóvihár, eltévedtem. Jaj, már azt hittem, hogy ott pusztulok el!

LEÁNYOK: Óh, szegény Alice!

KARCSI: Ne félj, mi majd hazavezetünk.

IMRE: Csak előbb elintézzük, amiért idejöttünk.

ALICE: *(reszketve)* De ott... ott a fák között...

MIND: Mi van ott?

ALICE: Amint tapogatózva botorkáltam ott a sötétben, valami puhába ütköztem, jaj, de rettenetes, két kis gyermek fekszik ott egy rőzsecsomón, a hó már belepte őket, teljesen mozdulatlanok.

MIND: Hol? Hol?

ALICE: Itt nem messze a bokrok között. Jaj, talán már nem is élnek!

BÖSKE, PIRI: Borzasztó!

IMRE: Gyertek keressük meg, talán még segíthetünk rajtuk. *(El.)*

BÖSKE, MAGDA, KARCSI: *(Imre után sietnek.)*

PIRI: Édes jó Istenem, segíts, hogy megtalálják őket!

ALICE: Istenem, Istenem, add, hogy még ne legyen késő! *(Kézét tördéli.)*

KARCSI: *(hangja kívülről)* Itt vannak, itt!

BÖSKE: Óh, milyen havasak!

MAGDA: *(hangja)* Milyen hidegek!

IMRE: *(hangja)* Dörzsöljük őket, ahogy a cserkészeknél tanultuk az életmentést!

ALICE: Édes Istenem, segítsd meg őket! Jaj, csak késő ne legyen!

PIRI: Édes Jézuskám, ne hozz nekem semmit, csak az a két gyermek ne haljon meg!

KARCSI: *(hangja kívül)* Mozdulnak! Élnek!

IMRE, BÖSKE: *(hangja)* Élnek! Élnek!

MAGDA: Vigyük ki őket oda az erdőszélre, ott világosabb van.

ALICE: Hála neked, édes jó Atyám!

PIRI: Hála neked, édes Jézusom!

(A gyermekek két siralmasan rongyos, sápadt kis árvát támogatnak be.)

PIRI: *(egy fatuskóról zsebkendőjével söpri le a havat)* Ide ültessétek őket, ide ni!

(Holdfény süt fel.)

IMRE: Elaludtak a hóban! Ha félórával később jövünk, megfagytak volna!

BÖSKE: *(a kosárból „Thermosz“-t vesz elő, itatja a két árvát)* Jó, hogy elhoztam az uzsonnákat. Igyatok, ez jót fog tenni!

KARCSI: Milyen sápadtak!

MAGDA: És milyen rongyosak!

PIRI: Hogy is engedhette el őket így az édesanyjuk!

SZEGÉNY FIU: Édesanyánk nagyon beteg.

SZEGÉNY LEÁNY: És olyan hideg volt a szoba és olyan éhesek voltunk!

SZ. FIU: Gondoltuk, szedünk egy kis rőzsét, a szomszéd néni megveszi, ad érte krumplit, meg is süti és milyen jó vacsoránk lesz.

IMRE: De ilyen vékony ruhában!

SZ. LEÁNY: Nincs minékünk más!

MAGDA: Óh, hiszen így megfagytok! Várjatok csak

(A kosárból kivesszi a korcsolya kabátot, a leányra adja, a sálát a fiú nyakára csavarja, a sapkát is ráteszi a leány fejére.)

SZ. GYERMEKEK *boldogan simogatják magukon az ajándékot:* Jaj, de jó meleg.

IMRE: Óh, te szegény kis fiú, hiszen a te lábacskáid csak rongyokba van becsavarva! Húzd csak fel ezt, ni! *(Cipőt, esetleg hócipőt vesz ki a kosárból s a szegény fiú lábára húzza.)*

SZ. FIU: Jaj, de jó! Köszönöm!

BÖSKE: És most gyertek, hazaviszünk!

SZ. LEÁNY: De a rőzse...

IMRE: Hagyd azt a rőzsét, itt ez a persely, majd telik ebből tüzelőre! *(A leánynak adja.)*

KARCSI: Ez meg jó lesz vacsorára! *(A kalácsot kivesszi a kosárból s a fiú kezébe adja.)* Fínom ám, dupla mazsolás!

PIRI: Nesze, én meg ezt adom! *(A babáját a leánynak adja, de előbb megcsókolja.)*

SZ. LEÁNY: Baba! Az enyém? Igazán az enyém? Óh, milyen boldog vagyok!

SZ. FIU: Ugy-e, maguk a karácsonyi angyalok, csak nem látni a szárnyukat.

IMRE: *(nevet)* Dehogy vagyunk mi angyalok!

(Kívülről csengetés, majd lágy zene hallatszik. A szín megvilágosodik.)

ALICE: Halljátok, milyen édes hangok!

PIRI: És milyen nagy fényesség közeledik ott a fák között.

IMRE: Istenem, mi ez?

(A gyermekek megilletődve húzódnak félre, Alice másik oldalára a színpadnak. A két árva egymást átöleli.)

Énekelve jönnek a karácsonyi angyalok. Elöl 1 igen kicsi angyalka drótrafúzott, nagyon fényes csillagot emel magasra, majd két angyalka jön, kis csengővel csilingelve, másik kettő kis szánkót húz, a szánkón kicsi, fényes karácsonyfa, utána még 6-8 nagyobb angyal, mindeniknél arany-szalaggal átkötött csomagok. Leghátul a II. képben szereplő ANGYAL:)

ANGYALI ÉNEK:

Szent karácsony éjjelén megnyílik az ég,
Havas földre angyalok szállnak szerte-szét,
A ruhájuk lilium, a szárnyuk ragyog,
Megzörgetnek titokban minden ablakot.

Angyalének hirdeti a vén föld felett;
Aldást hoz és örömet, ki ma született.
Dicsőség a mennyeekben a nagy Istennek!
Jóakarát, békesség minden embernek!

(Ének után):

1. ANGYAL:

Szent karácsony fénysugára!
Szállj le, szállj le a világra,
Zendüljön a bús föld felett:
A Megtartó ma született!

2. ANGYAL:

Aldás, öröm, égi béke
Szálljon a szív közepébe,
Gyúljon lángra a szeretet!
A Megtartó ma született!

3. ANGYAL:

Óh, várjatok imádkozva,
Alázattal térdrehullva!
Nyissátok meg szíveteket:
A Megtartó ma született!

PIRI: *(ábitattal, szinte súgva)* Angyalok, karácsonyi angyalok!

BÖSKE: Most átadhatjuk, amit Jézusnak szántunk ajándékkul.

IMRE: Mit adjunk? Mostmár semmink sincs.

MAGDA: Bizony, semmink sincs.

FŐANGYAL: Kedves gyermekek! Az Ur Jézus üzenetét hozom nektek: Tiszta szívetek ajándékát kedvesen fogadom és megáldalak érte benneteket százezerszeresen.

4. ANGYAL: „Mert éheztem és ennem adtatok.“

5. ANGYAL: „Szomjuhoztam és innom adtatok.“

6. ANGYAL: „Ruhátalan voltam és felruháztatok.“

7. ANGYAL: „Beteg voltam és hozzám jöttetek.“

IMRE: De hiszen mi semmit, semmit se adhatunk Jézusnak!

8. ANGYAL: *Amit cselekedtetek eggyel az Ő kicsinyei közül, magával az Ur Jézussal cselekedtényei közül, magával az Úr Jézussal cselekedtettek azt.*

1. ANGYAL: *Kik az Urat szeretik, öleljék keblükre a szegényt, az elhagyatottat.*

2. ANGYAL: *Töröljék le a nyomorgók könnyeit.*

3. ANGYAL: *Ezt az ajándékot várja Jézus az ő híveitől.*

4. ANGYAL: *Könyörülő szív, segítő szándék: Az Ur előtt a legszebb ajándék!*

5. ANGYAL: *Mert ő szegényen szállott a földre, Nyomorult jássol kicsiny bölcsője.*

6. ANGYAL: *Ezzel mutatta meg a világnak: A szenvedőkhez jött ő királynak.*

7. ANGYAL: *A szegény, árva öneki drága s kedves szívének, ki őket szánja.*

8. ANGYAL: *Könyörülő szív, segítő szándék, Ezért az Urnál legszebb ajándék.*

ANGYAL: Nos, Alice, itt vannak, a karácsonyi angyalok, akikkel beszélni akartál. Most kérhetsz gyémántos aranyórát!

ALICE: Óh, dehogyan kérek! Csak egyért könyörgöm: bocsásson meg nekem az Ur Jézus! Óh, látom már, hogy milyen gonosz, milyen önző voltam. Még a karácsonyi ajándékokra is csak ostoba hiúságból vágytam, hogy irigyeljenek. Óh, édes Jézusom, bocsásson meg nekem. Másképp cselekszem ezután, csak most hazaérjek.

ANGYAL: Mit cselekszel?

ALICE: Odaviszem ezt a két árvát szüleim elé s könyörögni fogok nekik, hogy gondoskodjanak róluk és beteg anyjukról. És ezután is megosztok mindent a szegényekkel, amit a jó Isten nekem adott.

ANGYAL: Így, így Alice, így lesz boldog ünneped. *(Alicet átvezeti a többiek oldalára).*

FŐANGYAL: És ti, jó gyermekek, siessetek haza, ott-hon várni fog már az a sok ajándék, amit Jézus nektek jószívetek jutalmául küldött.

LEGKISEBBLK ANGYAL: *(Pirihez)* Babuska is lesz ám ott, éppen olyan kedves, mint a régi.

PIRI: Jaj, de jó lesz!

FŐANGYAL: Angyaltestvérek siessünk tovább, hirdessük mindefelé a karácsony örömét.

ANGYAL: És írjuk be minden szívébe, hogy a legszebb karácsonyi ajándék az a hálakönnny, amely a szegények, nyomorgók szeméből fakad. Drága kincset gyűjt az a saját lelke számára, aki a szegényeken segít! Békesség, boldogság, örökélet kincsét!

ANGYALOK: Igen, írjuk be ezt minden szívébe!

(Énekelnek): A mennyei magas égben Istennek dicsősége légyen, Ki szent Fiát küldé értünk, Hogy Megváltónk lenne nekünk!

(Énekelve kifelé vonulnak, a gyermekek összetett kézzel, Alice a két szegény gyermeket átölelve, áhitattal néznek utánuk).

— Fügöny. —

Mit kell tudni a Szeretetszövetségről minden magyar reformátusnak?

1. Azt, hogy a Szeretetszövetség végezni akarja mindazt a szeretetmunkát, melyet Krisztus rendelése szerint a magyar református egyháznak végeznie kell.

2. Azt, hogy ebben a munkában minden magyar református megkonfirmált egyháztagnak részt kell venni.

3. Azt, hogy te is résztvehetsz e munkában egy-két fillér adománnyal is, de feltétlenül neked is részt kell vállalnod ebben a krisztusi munkában. Ne csak adománnyal, hanem imádsággal is segítsd ezt az ügyet.

4. Azt, hogy tagul a helybeli fióknál, vagy lelkeszednél, esetleg az ügyvezető-igazgatónál kell jelentkezni.

5. Azt, hogy a következő tagságok vannak: Pártfogó tagság egyszersmindenkori 100 P., rendes tagság évi 4 P., pártoló tagság évi 1 P. díjjal, segítő tagság évi bármilyen csekély, egy-két fillérnyi összeggel.

6. Azt, hogy a Szeretetszövetség csekkszáma, melyre az adományok befizetendők: 38,144.

7. Azt, hogy bármiféle ügyben kérdéssel, kérés-sel a Szeretetszövetség központjához kell fordulni. Cím: Budapest, XIV., Stefánia-út 29. szám.

8. Azt, hogy ha minden református lélek támogatja a Szeretetszövetséget, csodadolgokat lehet cselekedni.

9. Azt, hogy a szegények vagyonából Isten nálad is helyezett el egy részt, amit eltagadnod nem lehet.

10. Azt, hogy az utolsó ítélet alkalmával Krisztus azt nézi, mit cselekedtél, vagy mit mulasztottál az ő kicsinyei iránti kötelességekből.

Újévi ajándékkul rendelje meg legjobb barátjának az Országos Református Szeretetszövetség „10 év — 50 intézmény“ c. képes albumát. Ára 70 fillér és porto. Megrendelhető a Zsoltároskert szerkesztősége útján is!

Hirdetés!

ALKALMI GYERMEK SZINJÁTÉKOK:

- 1.) *Az igazi karácsonyi ajándék.* (Mélyen vallásos) Ára 1.—P.
  - 2.) *Karácsony előtt.* (Hazafias) „ 0.66 „
  - 3.) *Mikulás az erdőn.* (Verses mesejáték) „ 0.66 „
- Kaphatók a szerzőnél: Gyengéné Fogarassy Margit ny. ref. tanítónőnél Győr, Bocskai-utca 18. sz., a pénz postabélyegben való beküldése után bérmentve. —

Komárom — Kolozsvár.

A Rév-Komáromi és Kolozsvár-Hidelvei Református Keresztyén Gyülekezeteknek 1941. november 22.-én és 23.-án Kolozsvár-Hidelvén nagyon kedves lelki találkozója volt. Az öskomáromi ref. gyülekezet szép értékes templomi zászlót adományozott a kolozsvári-hidelvei gyülekezetnek. Ezt az ajándékszászlót hozta el Kolozsvárra a komáromi gyülekezet küldöttsége. Az ünnepség rendje a következőképpen folyt le: Szombaton délután:

1., 1941. nov. 22.-én d. u. 2 órakor a rév-komáromi református keresztyén egyház öttagu küldöttségét: Galambos Zoltán lelkipásztort, Dr. Antal József, Csizy István, Dr. Deme Sándor presbitereket és Dr. Deme Sándorné úrnőt a vasútállomáson ünnepélyesen fogadta a kolozsvári-hidelvei református keresztyén gyülekezet nagyszámú csoportja élén Bíró Mózes lelkipásztor.

2., 1941. nov. 22.-én d. u. 6 órakor istentisztelet volt a hidelvei templomunkban (Horthy-út 53. sz.) Igét hirdetett: Bíró Mózes lelkipásztor. Vasárnap délelőtt:

1., 1941. nov. 23.-án d. e. fél 9-től fél 10-ig gyermekistentisztelet. Igét hirdetett: Galambos Zoltán rév-komáromi lelkipásztor.

2., 1941. nov. 23.-án d. e. 10—11 óráig a gyülekezeti istentiszteleten Igét hirdetett: Galambos Zoltán lelkipásztor.

A rév-komáromi gyülekezet által küldött ajándék templomi zászlót a rév-komáromi küldöttség élén Csizy István gondnok átadta a kolozsvári-hidelvei gyülekezetnek. Zászló átadás előtt Dr. Antal József orvos, komáromi presbiter olvasta fel a templomi gyülekezet előtt a rév-komáromi gyülekezet hitteljes, ünnepi levelét. A zászlót Tárkányi György főgondnok vette át gyülekezetünk képviselőjében. Az átvett zászlóra szalagokat kötöttek egy-egy bibliai ige elmondásával a kolozsvári-hidelvei gyülekezet férfiai, asszonyai, fiú- és leány ifjúsága és vasárnapi iskolásai.

Az istentiszteleten és a zászló felszalagozása után a Hidelvei Földészek Egyházi Énekkara és a Hidelvei Zwingli Ref. Egyházi Énekkar énekelt a templomban.

3., A rév-komáromi küldöttség virágcsokrokat helyezett a Szentci Molnár Albert és a Misztótfalusi Kis Miklós sírjára a házsongárdi temetőben, valamint a Reményik Sándor költő sírjára és a Mátyás király szobor talapzatára. E felvonuláson az istentisztelet végzetével a templomi gyülekezet is rendezett, zárt sorokban vett részt.

4., A felvonulás végzetével közebed volt a Mátyás-téri Varga-féle étteremben. Vasárnap délután:

1., 1941. nov. 23.-án d. u. 4 órakor műsoros gyülekezeti ünnepélyt tartottunk a Hidelvei Földészek Székházában (Zsigmond király-u. 60. sz.), melyen bibliát magyarázott: Bíró Mózes lelkipásztor, ünnepi előadást tartott: Csizy István, rév-komáromi gondnok. Szavalatokat adtak elő a hidelvei földész-ifjúság tagjai.

2., 1941. nov. 23.-án d. u. 6 órakor a templomban volt műsoros ünnepély, ahol bibliát magyarázott Galambos Zoltán rév-komáromi lelkipásztor. Ünnepi előadást tartott: Dr. Deme Sándor főmérnök rév-komáromi presbiter. Szavalatokat adtak elő a kolozsvári-hidelvei ref. leánykör tagjai. Énekelt a Hidelvei Ref. Bethlen Gábor Énekkar Dr. Adorjáni Dezső karnagy vezetésével.

Te ott voltál-e a fenti ünnepségeken?!!

A lelki találkozóból mi kolozsvári-hidelvei gyülekezet vezetői és tagjai, nagyon sok lelki áldást merítettünk. Komáromi Testvéreinknek e helyen is hálásan köszönjük, hogy eljöttek Kolozsvárra, köszönjük, hogy lelki épülésünkre bizonyosságot tettek Krisztusról, az élet Uráról! Köszöntjük az egész komáromi gyülekezetet. Bizonyágtételeiket, igehirdetésüket nem fogjuk elfelejteni! Várja a szívünk, hogy újra találkozassunk kedves Testvéreinkkel, ha Isten segít — Komáromban!

Úridivat cikkek nagy választékban!
Férfi fehérneműt méret után,
hozott anyagból is készítünk.
Tekintse meg olcsó árainkat!
Végh Sándor „SZOLID”
úridivat üzlete
Kolozsvár, Mátyás király-tér 1 sz.

PÁNI ÖDÖN
vizvezeték és csatornázási vállalata
Kolozsvár Tordai-út 70.

Mindig jó árut kap
az
ERZSÉBET-illatszertárban
Kolozsvár, Mátyás Király-tér 29. sz.

GRAFIR
Címfestészet és üvegggravírozás.
Tulajdonosok:
KASSAY SÁNDOR, VERESS BÉLA,
GAÁL JÓZSEF
Kolozsvár, Villamos-utca 7 szám.

Sok szegény ember áldja
Vetésy Imre
fűszerkereskedőt
jó árujáért, pontos kiszolgálásáért.
Kolozsvár, Szent István-út 64 szám.

Bartalis István
úri- és egyenruha szabósága,
magyar ruhák speciális
készítési helye.
Kolozsvár, Egyetem-u. 1 sz.

Zeneművekben a leggazdagabb választékot
KIRÁLY könyvkereskedésében
talál. Nézze meg feltétlenül.
Cím: Kolozsvár, Mátyás Király-tér 15 szám.